

ת"פ 16503/12 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 19-12-16503 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני:	כב' השופטת רבקה גלט
בעניין:	המשימה
נגד:	פלוני ע"י ב"כ עו"ד מולי ארסקי
הנאשם:	פלוני ע"י ב"כ עו"ד מולי ארסקי
<u>גור דין</u>	

העבירות

הנאשם, כבן 73 שנים, הורשע בעובדות כתוב האישום המתווך, בשני אישומים שעוניים עבריות כלפי בית זוגו (להלן: המטלוננט).

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 1.12.19 שבה המטלוננט מעבודתה והתפתח וויכוח בין הנאשם עת טען כיינה נמצאת בבית, אינה מכבסת עבورو ואיינה מכינה לו אוכל. המטלוננט השיבה לנאשם כי אינה מעוניינת לעשות כן ואז היכה אותה באגרוף בכתף ימין והוא מעודה ונפלה על יד שמאל. כתוצאה לכך, נגרמה לה חבלה חמורה, בדמות נפיחות מעל שורש כף היד ושרבר חוץ פרקי בשורש כף היד שהצריך חבישה גבס. בגין אירוע זה, הורשע בעבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק).

על פי עובדות האישום השני, ביום 2.11.19 התגלו וויכוח בין בני הזוג, לאחר שהנאשם דרש מהמטלוננט להפסיק לפגוש את חברתה ס'. הנאשם אמר על המטלוננט: "אני אזמין ערבים שירביצו לך ולס' ויעשו אתך נקוט. אתן תראו מה אני אעשה". בגין מעשיו אלה, הורשע בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

בין הצדדים גובל הסדר טיעון, שם לב לכך שאין לנאשם עבר פלילי, ולפיו הנאשם יורשע ויינתן תסקير בעניינו. ככל שיעלה מהתשකיר העדר צפי למסוכנות עתידית כלפי המטלוננט, התביעה תעתר ל- 9 חודשים מאסר שיכול Shirbizo בעבודות שירות, ואילו ההגנה תטען ל-6 חודשים שירות. ככל שהתשකיר יקבע על מסוכנות כלפי המטלוננט, הצדדים יטענו באופן חופשי.

התסקיר

הנאשם יליד אוזבקיסטן, גירוש וסב לנכדים. בעברו שירת בצבא האדום וכשהעלה לארץ עבד כפועל וכמלואה

בנסיבות. לרקע פגעה בגין הפסיק לעבוד והוכר כנכחה. כו� אינו עובד ומתקיים מקצועות נכות וזקנה. הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש בשל הפרעה נפשית דיכאוןית. הנאשם היה נשוי למתלוונת עשרות שנים, אך לדבריו חלה התדרדרות ביחסים בעקבות שינויים בהתנהלותה. בשנת 2020 השניים התגרשו. אחד מילדיו של הנאשם מתמודד עם לקוחות פיזיות ומנטליות ושווה במעוון בפיקוח משרד הרווחה, כשהנפטר הוא האפוטרופוס.

ביחס לעבירות, הנאשם תיאר כי לרקע הידרות המתוונת מן הבית ממש מספר ימים, התגלו ויכוח שהסלים, והכחיש את העבירות. לגבי האירוע הראשון טען כי אינו זכור ולגבי האירוע השני טען כי אינו מכיר את חברותה של אשתו ולא התקoon לפגוע בה. ההתרשםות של קצין המבחן היא כי הנאשם מרחק עצמו מן העבירות מתוך חשש ממאסר בפועל, אך הוא ביטה חרטה וצער על התנהלותו וכן בושה. הנאשם שלל כל נזקנות טיפולית. נכתב כי הנאשם מאופיין בצריכי שליטה מוגברים, דפוסי חסיבה והתנהלות אלימים, וככל שהתדרדר מצבו הבריאות התקשה לווסת את דחפיו. בשיחה עם המתוונת, ההתרשםות היא כי גם כו� היא בחשש ותחושת איום מפניו. הتفسיר מתאר את הנסיבות עם הנאשם החל משלב המעצר בגין העבירות, אז עלו דפוסי חסיבה נוקשים ונטיה לציבור כעסים, וההתרשםות הייתה מערכת יחסים מסורתית ונוקשה עם המתוונת, קשיי תקשורת ונטיה לאלים שהיא אינה נענית לרצונות הנאשם. באותו שלב, ההערכה הייתה שלא טיפול קיים سيكون להישנות עבירות לפני אשתו.

בבדיקה התאמת הנאשם להליך קהילתי הוא נמצא בלא מתאים בשל עדות נוקשות, מכחיש את העבירות ושולל נזקנות טיפולית.

בסיום נכתב כי הנאשם מאופיין בחשדנות והוא בעל כלים תקשורתיים מצומצמים. במהלך השנים הפנים תפקיidi מגדר שמרניים פטראכליים ודפוסי חסיבה אלימים כלפי אשתו, אך בפער לכך מציג פסادة חיובית ונעדר אמפתיה כלפי. ההערכה הסופית היא כי קיימת בעיתות בתחום האלים הזוגית, שהיא חמורה מזו המוצגת על ידי הנאשם והמתלוונת, אך לנוכח העדר הכרה בנזקנות הטיפולית, אין המלצה שיקומית.

mutum הממונה על עבודות השירות ניתנה חוות דעת לפיה הנאשם נמצא מתאים לעבודות שירות במגבילות. בנוסף, לאחר שהועלו טענות להתדרדרות פיזית ומנטלית נוספת במצבו, ניתנה חוות דעת עדכנית, בה נמצא שוב כשיר במגבילות.

טייעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה כי עקב הتفسיר הביעתי, לא ניתן להסכים למתווה ההסדר שהוצע. נכתב כי מדובר ב הנאשם שמאים על בת זוגו ונוהג באלים שאין לה שמעת לו ונכנעת לדרישותיו. עוד ה奉תה לכך שהאיהם נאמרו כלפי המתלוונת לאחר שהנפטר שוחרר ממעצרו בגין עבירת האלים שבאים הרראשון, והוא לא נרתע וגרם לה חבלה חמורה. נכתב כי הנאשם מאים על המתלוונת ואף מייחס את אימויו ובכך משנה חומרה. נכתב כי מגמת הענישה מחמירה כו�. לדעת התביעה סבורה כי המתחם הולם לשני האישומים יחדיו נע בין 15 ל-30 חודשים מאסר, ואין הצדקה להסתפק בעבודות שירות. בעניין מצבו הרפואי של הנאשם נכתב כי גם אינו בריאות, לאمنع ממנו מצבו

لتיקוף באליות את המטלונת, אין הצדקה להתחשותו למעשו. נוכח מסוכנותו ולאחר שקיים הנסיבות המידחות, עתירה התביעה להטלת 12 חודשים מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טענה כי הוא חרד מ揆אותיו של המשפט, וסובל מדכאונות וחרדות שהלכו והחמירו במשך הילך. לדין האחרון הגיע בעיצומו של ימי השבעה אחר פטירת אחיו רק על מנת להביא לשום המשפט. נטען כי הנאשם בחר להודות וחסר זמן שיפוטי. מאז העירות חלו 3 שנים בהן לא ביצע עבירות נוספות. עוד נטען כי הנאשם בשום אופן לא התכוון לגרום למטלונת חבלה, או להשתמש באליות ברוטאלית כלפיו, ולא חשב שהוא טיפול כתוצאה מן האגרוף, אך הוא מכיר בתוצאה. לעניין האIOS נטען כי הנאשם סתם "זרק" מילים באוויר, אשר כוונו כלפי אותה חברה ולא כלפי המטלונת, ומדובר בעצם באיום ברף נמוך ולא כפי שטענה התביעה. נטען כי הנאשם שזה פיקוח של בנו, עד ליום 20.10.2019, וכן מיום 4 עד 5 נובמבר 2019, ולאחר מכן שזה במעשה בית מוחלט, עם מטהם הניגו מוסמכים רפואיים, ומכתב הערכה מחבריו במקום העבודה האחרון. לפיכך, את האיש מסוגל להיליך טיפול מועיל, בשל גילו המבוגר, ודפוסים בעלי ריקע תרבותי שהתקבעו במהלך חייו. בקשר המסוכנות יש לבחון לא רק על פי הקритריון של השתלבות הטיפול, אלא גם על פי ההודאה בעבירות, בנסיבות הסיליחה, והעדר תיקים חדשים. כמו כן, נטען שיש לתת משקל רב לכך שהזוג התרגש ואין כל קשר כוון. נטען עוד שיש להתחשב בדמות הנאשם כוון, ולא יתכן כי התביעה טען לעונש על סמך מדיניות נוקשה ואחדידה, בהתעלם מגילו ומהעובדת שמדובר באדם שהתנהל כל חייו באופן תקין, ועבד באופן יציב. הנאשם גם משתמש כאופטורופס לבנו, שהוא בעל מגבלות השואה במעטן. עתירת הנאשם היא להסתפק במאסר על תנאי, או לכל היותר בעבודות שירות. מטעם הנאשם הוגשו מסמכים רפואיים, ומכתב הערכה מחבריו במקום העבודה האחרון.

ה הנאשם בדבריו האחרון אמר קצרות כי הוא מצטער.

מתחם העונש הולם

חווארה רובה נודעת לעבירות של אליות כלפי בן זוג. בעניין זה, כבר נאמר על ידי בית המשפט העליון (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מד"י (11.10.07)):

מעשי אליות בתחום המשפחה נתפסים כבעלי חוות מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אליות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתחום משפחה ישרו יחס אהבה, הרמונייה, וכבוד הדדי. הפרטה של ציפייה זו הופכת את השימוש באליות במשפחה לטופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האליות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערו הכוחות הם גדולים במיוחד באליות כלפי קטינים או כלפי בת זוג.

לאחרונה אמר בית המשפט העליון בرع"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21):

כפי שהודגש לא אחת, יש לנתקוט במדיניות ענישה חמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפטה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגרר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקיימים הקיימים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתור מאחוריו מפתחן הדלתן; הפגיעה הקשה שהן מסובtot לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקרובנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העול אך לסקן את חי' בני המשפחה, ובهم בת זוגו של

התוקף

בע"פ 3011/17 פרג נ' מד"י (31.1.19) אמר בית המשפט העליון:

בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העילונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה חמירה ובלתי מתאפשרת. לפני למעלה מעשור

צין השופט אדמוני לו ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעתים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במוותה של הקורבן. את הרוח הרעה זו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסבירה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת

ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

חברתי, השופט ענת ברון, ביטהה רעיון דומה בדברים נוכחים שנכתבו זה לא מכבר:

ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נשאת כל אחת מקורבות האלימות על גופה, בبشرה, ובנפשה כשהיא לגמרי בלבד. ולא פעם כאשר היא כבר מוצאת בתוכה את تعصومות הנפש הדרושים לה על מנת למלט נפשה מן המתעלל, היא מוצאת שחיyi ביקורתה של המשפחה והסבירה הקרובה מופנים דזוקא כלפייה. במצב דברים זה, נשים רבות נתקלות בקשי ממשי לדודע את מעגל האלימות נגדן, ואף להתлонן לא ייעוז. ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסווג זה, כבקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפה ובמצוקה הנוראה שחווה אישה הננתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר וದאי (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.2015)).

ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוווני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרובייהם עולם צעולתו נוהג.

במצב דברים זה ענישה חמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורן השעה, ועובדת מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער.

מנגד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב יותר, שכן המיציאות מזמן לאו איןספר עלילות המתרחשות רקע מערכות יחסים מורכבות וחד פעניות, בהן נוטלים חלק אנשים שנסיבותיהם שונות מקרים. עם זאת, מן המפורסמות הוא כי ככל, נוהגים בתם המשפט להחמיר במקרים לעבירות אלו, במיוחד כשלעצמה כי מדובר במסכת מתמשכת של עבירות, ובמקרים בו לא מתקיים שיקול שיקום ממשועטים. בעניין זה, אפנה על דרך הקיצור

למקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר משמעותיים בגין אלימות כלפי בת הזוג, ובין היתר, מקרים אליהם הפנהה התיבעה: רע"פ 538/21 **גנאים נ' מד"י** (4.2.21); רע"פ 2278/21 **סروسי נ' מד"י** (11.4.21); רע"פ 8755/21 **abbo עראר נ' מד"י** (23.12.21); רע"פ 1805/11 **שמחיב נ' מד"י** (7.3.11); רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מד"י** (19.11.12); רע"פ 10162/16 **ואקנין נ' מד"י** (23.1.17); רע"פ 977/16 **פלוני נ' מד"י** (10.2.16); עפ"ג (מח' מרכז) 62934-07-21 **זכרוב נ' מד"י** (24.10.21); ע"פ 4800/12 **סולomon נ' מד"י** (12.2.13); עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 **פלוני נ' מד"י** (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 **נחום נ' מד"י** (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 19524-11-20 **אלעביד נ' מד"י** (13.12.20); עפ"ג 40581-08-20 **אלולו נ' מד"י** (18.11.20); ת"פ 19585-06-12-10 **מד"י נ' מיצקן** (18.10.12); ת"פ 21194-06-18 **מד"י נ' בDIR** (29.4.19); ת"פ 15-18261-12-10 **מד"י נ' סיבאני** (14.9.14)).

בנוגע לעבירות חבלה חמורה שבוצעו בין בני זוג, נהוג בית המשפט להחמיר, אך ניתן להפנות למקרים חריגים שהסתינו ללא הטלת מאסר בפועל:

בע"פ 7186/19 **קטמור נ' מד"י** (8.1.20) הורשעה הנאשםת בجرائم חבלה חמורה לבן זוגה, בכר שבמסגרת יחסיים המתוים, ניגשה לשפוך מחבת מלא בשמן רותח בשירותים ובדרכה רצתה לבדוק את המCSIר הנידי שלו בחדר השינה. בתוך הכר, גרמה לשמן הרותח להישפר על ראשו, פניו, חזזה וגפיו העליונים של בן זוגה שישן במיטתו, ונגרמו לו חבלות כויה חמורות. לנאשםת לא היה עבר פלילי, ונקבעה קרבבה לסייע לאחריות פלילית בשל מחלת נפש. הتسקיר קבע קיומה של מסוכנות, והuder נטילת אחריות. בית המשפט הטיל 9 חודשים מאסר בעבודות שירות וכן פיצוי בסך 150,000 ₪. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו והפחית את סכום הפיצוי ל-65,000 ₪.

בת"פ (מח' י-ם) 31883-04-15 **מד"י נ' פלוני** (18.10.17) היכה הנאשם את בת זוגו במתatta מעז וכן בידי על ראה, עד שנשברה ידה הימנית. על פי תסקיר שהוגש, בתחילת נטל אחריות, אך לאחר מכן החל טיפול. נקבע כי המתחם ההולם נع בין 12 ל-36 חודשים מאסר, אך קיימים שיקולי שיקום, ומידת האשם בינוייה בלבד בשל העדר תכנון מוקדם. הוטלו 6 חודשים בעבודות שירות ורכיבים נלוויים.

בת"פ 1554/07 **מד"י נ' אברג'יל** (2.3.09) הורשע הנאשם בתקיפת בת זוגו בפניה ובגופה, וجرائم שבר באפה. לנאשם היה עבר פלילי מכובד. בתסקירים נכתב כי בתחילת הנאשם לא נטל אחריות, אך לאחר מכן החל בטיפול זוגי עם המתלוונת. בית המשפט הטיל 4 חודשים מאסר בעבודות שירות ורכיבים נלוויים.

בת"פ 10-10-07-31147-07-31147 **מד"י נ' תשובה** (27.3.12) הורשע הנאשם בכר שתקף את המתלוונת כשאחז בראשה וחבל בה, כשבידו השניה עיקם את ידה השמאלית, והמתלוונת נפלה על הרצפה. כתוצאה מעשים אלה נגרם שבר בידייה השמאלית. בית המשפט התחשב בהעדר עבר פלילי, ובתקיר חיובי שהוגש, והטיל עונש הצופה פני עtid, לצורך של"צ וצו מבחן.

בת"פ 2762/01 **מד"י נ' אכרם** (23.3.03) הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בכר שהיכה את בת זוגו, בעט עמוד 5

בה, וגרם לה חבלות בכל חלקו גופה, כן שבר בקורסולה הימני. בית המשפט ליקח בחשבון את האיחור בהגשת כתב האישום, את חששה של המתלוונת מפני משפטה הנאשם, ואת העובדה שמאידך חייהם שבו למסלולם ייחדי, והטיל 5 חודשים מאסר בעבודות שירות לצד מאסר מותנה.

בנוסף, ניתן לראות החלטות אלו, בהן לא הוטל מאסר בפועל: רע"פ 11/1923 **חטיב נ' מד"י** (10.3.11); ת"פ 1345-1345 **מד"י נ' שעון** (18.2.09); ת.פ 13-05-16979 **מד"י נ' אדמה** (30.11.15); ת.פ 2522-08 **מד"י נ' אביטבול** (14.2.10); ת"פ 20-11-22381 **מד"י נ' ابو חובי** (10.5.21)).

בעניינו, מתוך כעסו של הנאשם על סירובו של המתלוונת לבצע את מטלות הבית לשירותו, היכה אותה באגוף בכתפה, וגרם ל麻痹תה, ולשבר בשורש כף היד. באירוע נסף, איים עליו בדברים מכוערים על מנת להפחידה מפני מגש נסף עם חברתה. המעשים מבטאים התיחסות שלתנית ורודנית כלפי המתלוונת, והצרת צדקה. ואכן, מן הتسkieר ניתן ללמוד כי הנאשם שבי בתפיסות מסורתיות, נוקשות ושלטניות כלפי בת זוגו.

בהתאם לכללי הבנית הענישה, מצווה בית המשפט לתת משקל לנזק שנגרם כתוצאה מן האירוע, ובעניינו הנזק כתוצאה מן האירוע באישום הראשון הוא משמעותי ביותר, שכן נגרם למתלוונת שבר בשורש כף ידה, שהצריך חבישה בגל初步.

ואולם לצד זה, לא ניתן להתעלם מנסיבות הייחודיות של המקירה, שכן השבר לא נגרם למתלוונת כתוצאה מתקייפה אכזרית וממוחצת כפי שאירוע במרקם אחרים, אלא עסקין באירוע קצרץ, שבו הנאשם היכה את המתלוונת מכיה יחידה בכתפה, באופן אימפולטיבי ובלי תכנון מראש. בכך נזק הדבר, יד הגורל הביאה ל麻痹ת המתלוונת וגרימת השבר, וזהו תוצאה שהיא על הנאשם לצפות את האפשרות להתרחשותה, אך על פי תיאור מעשי, לא ניתן לטעון שהתקoon לתוצאה חמורה שכזו. לפיכך, אני סבורה כי מידת האשם בجرائم החבלה החמורה, פחותה יחסית.

בנוגע לעבירות האזומים, אכן יש חומרה בדברים שאמר הנאשם למතלוונת, שנועד אף הם לשלוות בה ולמנוע ממנו קשרים חברתיים. ואולם לצד זה, על פי התרשםות מדמותו של הנאשם וממערכת היחסים הזוגית על פי הتسkieר, לא נראה שמדובר באמירה אשר היה בכוחו של הנאשם לקיימה, וחשוב מכך, לא ניתן להתרשם כי המתלוונת אכן חשה שש מהחברה יכולה ממשית לפעול כאמור, שכן הנאשם הוא אדם מבוגר, מוגבל פיזית, ומתמודד עם הפרעה דיכאוןית. נראה יותר כי הנאשם הוציא את תסכוליו על ההתרדרות במעמדו בבית, על ידי אמרה מכוערת.

ኖכח סמיכות הזמן בין האירועים, והרקע הדומה הנעוץ בעמדתו של המתלוונת של הנאשם, אני סבורה כי ניתן לראות את כתב האשום כמתאר אירוע אחד כולל. אני קובעת כי המתחם ההולם עבר מכלול האירוע נע בין מספר חודשים מאסר שיכול שירצוי בעבודות שירות, ועד 12 חודשים מאסר בפועל.

הឧונש המתאים לנאשם

כאמור, אין לנאים כל עבר פלילי. לעניין זה ממשימות רבה, שכן עולה כי למרות הביעתיות הרבה בתפיסותיו, לא הסתבר באליםות כלפי המטלוננת על פני 40 שנות חייהם המשותפים, ויש לזכור כי כולם הנאים כבן 73 שנים.

זכור, בין הצדדים גובש הסדר טיעון לפיו ישטיים היליך ללא הטלת מאסר בפועל, אך התביעה ראתה עצמה משוחררת ממנו, בשל קיומה של מסוכנות מצד הנאשם. ואמנם, על פי הتفسיר קיים סיכון להישנות עבירות אלימים כלפי אשתו. אלא שאין מחלוקת על כך שבני הזוג התגשו זה מכבר, וכיום הנאשם מתגורר לבדו, לאחר הפרדת רכוש מוחלטת מן המטלוננת, והסכם גירושין. לפי הצהרות אין כל קשר בין ובינה מזה שנים, ולא נטען אחרת.

אני מתקשה לזקוף לחובת הנאשם את אי התגייסותו לתוכנית טיפולית, בשים לב לכך שמדובר באדם מבוגר ביותר, אשר עליה ארצה בבגרותו, שכבר מוטבעים אצל דפוסים תרבותיים מסורתיים ופטריאכליים, המכשילים את הגמישות המחשבתית הנדרשת לצורך טיפול. כמובן, אין ברקע התרבותי כדי להצדיק ביצוען של עבירות בשום אופן, אך לצד זה, הציפייה כי כוון ישתלב הנאשם בתוכנית טיפולית וישנה תפיסות עולם, היא מרוחיקת לכת. לדעתו, הענישה הנדרשת היא צזו אשר תועל ליצור אצל הנאשם הבנה של הפסול בהתנהלותו, לצורך מניעת עבירות בעtid, ولو על ידי הרתעה.

יש לקחת בחשבון כי כוון הנאשם מתקיים מkickaboות נכות וזקנה, ומתמודד עם מצב נפשי לא יציב. ההתרשות מדמותו בדיונים היא כי מדובר באדם פשוט, המתקשה בתקשות, נערז במקל הליכה, ונראה מבוגר מכפי גילו. למראות מצבו, הנאשם משמש כאפוטרופוס לאחד מילדיו, שהוא בעל מוגבלות, ודואג לטפל בכל ענייניו.

לדעתי, במצבו של הנאשם, בשים לב לכך שמדובר בשני אירועים ייחודיים בהם פועל באליםות כלפי המטלוננת בנסיבות שאין חמורות במיוחד, לנוכח העדר עבר פלילי והעדר מסוכנות לפנייה ביום, ובחלוף למשך מ-3 שנים מאז האירועים, יכול האינטרס הציבורי להתיישב עם הטלת עונש חממי של עבודות שירות, בעוד ששליחת הנאשם לכלא בגין המ התקדם, תהיה בלתי מידתית.

היות שה הנאשם מתקיים מkickaboות, ולנוכח הפירוד המוחלט מן המטלוננת, איןני מטילה עונשים כספיים.

לאחר כל זאת, אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשים מאסר בעבודות שירות. הנאשם יתייצב אצל הממונה ביום 23.12.2012 בשעה 08:30, כשבידו גזר הדין ותעודת זהות.
- ב. 8 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימים כלפי בת זוג.
- ג. 3 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איוםים.
- ד. הנאשם יתחייב בסך של 5,000 ₪ להימנע מעבירות אלימים כלפי בת הזוג וזאת למשך שנתיים מהיום.

ניתן היום, ח' שבט תשפ"ג, 30 ינואר 2023, במעמד הצדדים.